

[Støhr Johansen.]

befolkningen mindre væsentlige i forhold til det ønske, der er om sådanne tv-transmissioner.

Antallet af pladser i det kongelige teater er begrænset, og disse pladser udnyttes fortrinsvis af borgere i hovedstadsområdet og fra det øvrige Sjælland. Betalingen derimod for det kongelige teaters virksomhed spredes via statskassen over det ganske land, og også tv's virksomhed finansieres som bekendt af borgerne over licensen. Det kongelige teater har selvfølgelig rettet meget op på det ved turnévirksomheden i provinsen, men mulighederne dér for publikum er alligevel ikke så store som ved direkte transmissioner.

Endelig er der én ting, man ikke må glemme, og som jeg i hvert fald tror kulturministeren er enig med mig i, nemlig at der er en særlig stemning over opførelser i det kongelige teater, en stemning, der måske i særlig grad er knyttet til den gamle scene, og som altså ville kunne forplante sig ud til befolkningen. Jeg mener, at udsendelsen i tv af „Svejk i anden verdenskrig“ viste, hvilken tilslutning det havde blandt borgerne i dette land, at man sendte forestillinger fra det kongelige teater. Jeg synes, man forhandler meget langsomt om dette spørgsmål.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen): Det synes, som om datoen den 18. juni 1971 indgår som det magiske tal i den diskussion, der i øjeblikket foregår omkring tv-transmissioner fra det kongelige teater. Denne dato er imidlertid kun kulminationen af de drøftelser og ikke særlig resultatrige forhandlinger, der faktisk siden 1964 har været ført mellem det kongelige teater og Danmarks radio om et nærmere samarbejde mellem de to institutioner.

Diskussionen om tv-transmissioner fik næring først med tv-udgaven af „Indenfor murene“ og senere ved transmissionen af „Svejk i anden verdenskrig“. I årenes løb er det imidlertid blevet mere og mere klart, at der i befolkningen er et meget udbredt og meget stærkt ønske om sådanne transmissioner. Det tror jeg mange af folketingets medlemmer kan bekræfte, og det var det, der var baggrunden for, at sagen igen blev taget op på et møde i kulturministeriet i november 1970 med deltagelse af teatrets ledelse,

Danmarks radio og kunstnernes repræsentanter.

Mødet resulterede i, at der blev nedsat en uformel arbejdsgruppe, der under generaldirektør Sølvhøjs ledelse skulle undersøge mulighederne nærmere, herunder om man ikke i det mindste kunne få iværksat en forsøgsordning. De forhandlinger, der derefter har fundet sted, har hovedsagelig drejet sig om de nærmere vilkår for transmissionerne, omfanget af ordningen og transmissionshonorarer til kunstnerne.

Det er ikke rigtigt, at det kongelige teater har afgivet noget bindende tilbud til Danmarks radio. Teatrets kunstnerorganisationer har erklæret sig villige til at gå ind i en forsøgsordning, men samtidig har de ved deres sagfører, højesteretssagfører Jon Palle Buhl, i slutningen af juni 1971 over for Danmarks radio meget skarpt trukket de betingelser op, som kunstnerne stillede for at gå med til en forsøgsordning.

Kravene gik bl. a. ud på, at forsøgsordningen skulle begrænses til én sæson og kun omfatte 2-3 forestillinger. Transmissionerne skulle fremtræde som reportager fra teatret, have karakter af en aften i det kongelige teater, således at der ikke måtte arrangeres særlige prøver af hensyn til transmissionen og ikke ændres noget i forestillingen, f. eks. i lyssætningen, og teatrets normale pause skulle respekteres i udsendelsen. Udsendelserne skulle i øvrigt gennemføres direkte, således at Danmarks radio ville være afskåret fra at optage forestillingerne på billedbånd og udsende dem senere. Danmarks radio skulle desuden i forsøgsperioden afstå fra at benytte den i ophavsretsloven hjemlede ret til at transmittere festforestillinger. Fra kapellets og korets side var der endvidere med hensyn til honoreringen stillet krav, der gik ud over den regel, der i Danmarks radios kollektive aftaler er nedfældet om 50 pct. af et studiehonorar.

Danmarks radio mente ikke, at man under disse betingelser ville være i stand til at gennemføre transmissionerne på et rimeligt grundlag. Over for den del af betingelserne, der havde været formuleret under de forudgående mundtlige forhandlinger, havde man i øvrigt allerede sagt fra under disse drøftelser. Man fandt heller ikke, at erfaringerne fra en enkelt sæsons udsendelser på rimelig måde kunne danne grundlag for vurderin-